

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 82/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Matúšom Harkabusom, Červenej armády 1, Martin, proti uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky č. 356/2024 z 15. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu a dobrú správu verejných vecí podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením súdnej rady č. 356/2024 z 15. októbra 2024, navrhuje napadnuté uznesenie súdnej rady zrušiť a vec vrátiť späť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Ústavná sťažnosť bola ako spravodajcovi pridelená sudcovi ústavného súdu Ladislavovi Duditšovi, predsedovi štvrtého senátu ústavného súdu, ktorého členmi sú sudcovia ústavného súdu Libor Duľa a Rastislav Kaššák. Sudca Libor Duľa v súlade s § 49 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) oznámil predsedovi ústavného súdu, že sú u neho dané okolnosti, ktoré by mohli znamenať jeho vylúčenie z konania a rozhodovania o tejto ústavnej sťažnosti. O vylúčení sudcu podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde a čl. IV ods. 1 písm. a) rozvrhu práce ústavného súdu pre rok 2025 rozhodoval I. senát ústavného súdu, ktorý dospel k záveru o nenaplnení predpokladov na vylúčenie sudcu ústavného súdu v danej veci, a preto uznesením č. k. I. ÚS 53/2025-6 z 30. januára 2025 rozhodol o jeho nevylúčení z konania a rozhodovania vo veci sťažovateľa.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky disciplinárne obvinený v konaní vedenom na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 33D/6/2024.

4. Najvyšší správny súd postupom podľa § 25 ods. 2 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „DSP“) požiadal 5. septembra 2024 súdnu radu o poskytnutie stanoviska k dvom otázkam týkajúcim sa súladu konania sťažovateľa so zásadami sudcovskej etiky. Ako prvú položil otázku, či a za akých okolností možno považovať za porušenie zásad sudcovskej etiky také konanie sudcu, ak pri vyhlásení rozhodnutia o vzatí do väzby verejne známej osoby uviedol, že je to *„odkaz všetkým osobám, že žiaden skutok do budúcnosti nezostane nevyšetrený, a rovnako nezostane prípadne nevyvodená konkrétna trestná zodpovednosť konkrétnych osôb“*. Uvedené mal zároveň označiť *„za zdvihnutý prst všetkým tým osobám, ktoré by chceli v tomto trende pokračovať“*.

5. Súdna rada na svojom zasadnutí konanom 15. októbra 2024 prerokovala žiadosť najvyššieho správneho súdu a prijala napadnuté uznesenie, ktorého prílohou bolo stanovisko súdnej rady.

6. V prvej časti svojho stanoviska súdna rada odpovedala na otázku, či a za akých okolností možno považovať za porušenie zásad sudcovskej etiky také konanie sudcu, ak pri vyhlásení rozhodnutia o vzatí do väzby verejne známej osoby uviedol, že je to *„odkaz všetkým osobám, že žiaden skutok do budúcnosti nezostane nevyšetrený, a rovnako nezostane prípadne nevyvodená konkrétna trestná zodpovednosť konkrétnych osôb“*. Uvedené mal tento sudca zároveň označiť *„za zdvihnutý prst všetkým tým osobám, ktoré by chceli v tomto trende pokračovať“*. Súdna rada v tejto súvislosti v podanom stanovisku uviedla, že pokiaľ sa sudca pri verejnom vyhlásení rozhodnutia o väzbe vyjadril moralizujúcim a čiastočne aj výhražným apelom pre verejnosť, ktorý nesúvisel s rozhodovaním o väzbe, teda s posudzovaním dôvodnosti vzneseného obvinenia či väzobných dôvodov, nekonal vecne, odborne, zdržanlivo a nestranné, teda nekonal ako nestranný profesionál, čím došlo k porušeniu čl. III ods. 3 a 4 zásad sudcovskej etiky.

7. V druhej časti svojho stanoviska súdna rada odpovedala na otázku, či a za akých okolností možno považovať za porušenie zásad sudcovskej etiky také konanie sudcu, ak v rozhovore pre médium uviedol k osobe, ktorá podala podnet na jeho disciplinárne stížanie, v tomto podnete toto: *„argumentuje o údajne nepriateľskom vzťahu medzi nami tým, ako som sa vraj vyjadroval na jeho adresu pred jeho terajšou manželkou a svokrom, čo sa z ich stany samozrejme, dezinterpretuje. Ešte šťastie, že sudca [REDAKOVANÉ] zverejnil Threemu a rovnako sú už verejne známe nahrávky z poľovníckej chaty a môžem poukázať na to, ako sa vyjadruje o iných svojich kolegoch, o prokurátoroch a sudcoch vrátane mňa a akým spôsobom komentuje rozhodovacia činnosť nielen našu, ale celého najvyššieho súdu.“* Súdna rada vo vzťahu k tejto otázke dospela k záveru, podľa ktorého ak je podaný podnet na disciplinárne stížanie sudcu, sudca by mal reagovať vecne, dôstojne, rozvážne, s použitím vhodných a primeraných výrazových prostriedkov a takým spôsobom, aby jeho vyjadrenia neboli spôsobilé budiť u nestranného pozorovateľa zdanie snahy o manipuláciu verejnej mienky, „bulvarizáciu“ disciplinárneho konania, vyvolanie verejného tlaku na rozhodovacia činnosť disciplinárneho senátu. V takom prípade by šlo o porušenie čl. III ods. 1 a 2 zásad sudcovskej etiky pre nevhodné správanie či vystupovanie vrátane takého, ktoré objektívne vzbudzuje dojem nevhodnosti, prípadne zneužitie sudcovskej funkcie na presadzovanie vlastných osobných postojov.

8. Súdna rada svoje stanovisko poskytla v ústavnou sťažnosťou napadnutom uznesení súdnej rady, ktoré sťažovateľovi nebolo doručené. Dozvedel sa o ňom 22. novembra 2024 pri svojom nahliadnutí do spisu v tejto veci.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje:

a) Sťažovateľ o zasadnutí súdnej rady, na ktorom sa rozhodovalo o prijatí napadnutého uznesenia, nebol v rozpore s čl. VII bodom 4 Rokovacieho poriadku Súdnej rady Slovenskej republiky v primeranom čase pred jeho konaním upovedomený, hoci je zjavné, že prijaté stanovisko je vec, ktorá sa ho ako disciplinárne obvineného sudcu priamo a bezprostredne týka. Uvedeným postupom mu súdna rada neumožnila realizovať jeho procesné práva (právo vyjadriť sa ku skutkovému stavu a k podkladom na rozhodovanie súdnej rady, právo na dobrú správu vecí verejných) v preskúmanom konaní pred súdnou radou. V súvislosti s procesným postupom súdnej rady sťažovateľ poukazuje aj na to, že napadnuté uznesenie súdnej rady mu nebolo doručené.

b) Prvá časť stanoviska je podľa sťažovateľa v príkrom rozpore so základnou zásadou trestného procesu. Sťažovateľ tvrdí, že sa nedopustil v danom prípade žiadneho porušenia jeho etických povinností, naopak, konal v súlade s požiadavkami a so zásadami demokratického trestného procesu. Medzi tieto zásady patrí aj výchovné pôsobenie trestného stíhania na verejnosť. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na § 248 ods. 1 Trestného poriadku, v súlade s ktorým sa táto zásada uplatňuje plne aj pre verejné zasadnutie, na ktorom sa rozhoduje o väzbe (§ 298 Trestného poriadku).

c) Vo vzťahu k druhej časti stanoviska súdnej rady sťažovateľ namietal, že je v príkrom rozpore so slobodou prejavu podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, ktorá sa uplatňuje aj v prípade sudcu, ktorý bol bezdôvodne napádaný advokátom, ktorý v podnete napísal nepravdy, manipuloval faktami a niektoré skutočnosti opísal v rozpore s objektívnym stavom veci. Žiaden zákon nebráni sudcovi Slovenskej republiky, aby sa verejne v médiách vyjadril k podnetu na jeho disciplinárne stíhanie. Sťažovateľ realizáciu svojho práva na slobodu prejavu považuje za primeraný spôsob, ako vysvetliť verejnosti, že sa pri výkone funkcie sudcu nikdy nespreneveril svojmu ústavnému sľubu spôsobom, ktorý bol opísaný v podnete na jeho disciplinárny postih. Stanovisko v bode 4.3 bolo súdnou radou prijaté na základe jednostranne interpretovaných skutočností, bez zohľadnenia zásady výchovného pôsobenia trestných sudcov na verejnosť, ako aj bez zreteľa na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva.

d) Sťažovateľ z uvedených dôvodov považuje obsah stanoviska súdnej rady za vysoko svojvoľný, riadne neodôvodnený, prijatý bez jeho účasti a vypočutia, a preto hrubo zasahujúci do ním označených základných práv.

e) Najvyšší správny súd nemá právomoc zrušiť napadnuté uznesenie súdnej rady a korigovať jeho obsah, tzn. že ani postupom tohto súdu, ktorým by pri svojom rozhodovaní vo veci sťažovateľa nezohľadnil obsah stanoviska napadnutého uznesenia súdnej rady, by už nedošlo k náprave porušenia ním označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na inú právnu ochranu a práva na dobrú správu vecí verejných (čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy) uznesením súdnej rady, ktorým na žiadosť disciplinárneho senátu najvyššieho správneho súdu v disciplinárnej veci sťažovateľa poskytla stanovisko k interpretácii pravidla etického správania sudcu. Súdna rada pri prijatí napadnutého uznesenia a pripojeného stanoviska nerešpektovala ani minimálne procesné garancie (požiadavku na prerokovanie veci za prítomnosti dotknutej osoby a právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia), keď sťažovateľa neupovedomila o svojom zasadnutí a nedoručila mu napadnuté uznesenie. Sťažovateľ namietal aj arbitrárnosť stanoviska, ktoré pri posúdení prvého z disciplinárnych skutkov (vyhlásenie rozsudku) nezohľadňuje fakt, že svojím konaním realizoval požiadavku výchovného pôsobenia trestného stíhania na verejnosť vyjadrenú aj v § 248 Trestného poriadku. Vo vzťahu k druhému z disciplinárnych skutkov sťažovateľ poukazoval na to, že stanovisko v tejto časti nezohľadňuje jeho právo na slobodu prejavu a svoje konanie v rámci tohto práva považuje za primeraný spôsob, ako vysvetliť verejnosti, že sa výkonu svojej funkcie žiadnym spôsobom nesporenil.

11. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti označil za rozhodnutie porušujúce jeho základné práva a slobody iba uznesenie súdnej rady bez toho, aby súčasne označil za porušujúci aj postup súdnej rady prechádzajúci prijatím napadnutého uznesenia. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti pritom je možné vyvodit' aj dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd práve postupom súdnej rady. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci ústavný súd uprednostnil materiálnu ochranu práv sťažovateľa, primeraným spôsobom zohľadnil aj závery Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Šerifi proti Slovenskej republike č. 50377/17 z 15. apríla 2021, ako aj závery uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 514/2020 z 18. novembra 2020 (č. 84/2020 ZNaU) a pristúpil k prieskumu nielen namietaného uznesenia súdnej rady, ale aj postupu, ktorý mu predchádzal (podobne I. ÚS 680/2024).

12. Ústavný súd v plnom rozsahu odkazuje na závery rozhodnutia vo veci sp. zn. I. ÚS 680/2024 (ktorá sa týka obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakého sťažovateľa), podľa ktorých aplikovaním systematického a teleologického výkladu § 25 ods. 2 DSP je potrebné dospieť k záveru, že poskytovanie stanoviska orgánom na to príslušným na žiadosť disciplinárneho senátu najvyššieho správneho súdu podľa § 25 ods. 2 nie je procesom súdnym ani iným rozhodovacím procesom, ale inštitútom výlučne procesnoprávnej povahy, týka sa vždy konkrétneho prebiehajúceho disciplinárneho konania, ktorého výsledkom je meritórne rozhodnutie. Stanovisko príslušného orgánu, prostredníctvom ktorého predostrie výklad zásad či pravidiel etiky, nespôsobuje podľa názoru ústavného súdu ujmu na subjektívnych právach disciplinárne obvineného. Fakticky totiž nezasahuje do jeho subjektívnych práv, keďže nepredstavuje konečné rozhodnutie o predmete disciplinárneho konania. Z hľadiska prípadného zásahu do právneho statusu konkrétneho disciplinárne obvineného tento vzniká až konečným rozhodnutím, a teda až prípadným vyslovením záveru disciplinárneho senátu najvyššieho správneho súdu o vine a uložení disciplinárneho opatrenia.

13. Súdna rada tak pri vydaní napadnutého uznesenia, ktorého prílohou bolo stanovisko súdnej rady, prostredníctvom ktorého na žiadosť disciplinárneho senátu najvyššieho správneho súdu podľa

§ 25 ods. 2 DSP v disciplinárnom konaní sťažovateľa poskytla principiálne všeobecnú interpretáciu zásad etiky, priamo nezasiahla do právneho postavenia sťažovateľa, a preto je aplikovateľnosť parciálnych súčastí základného práva na inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) v podobe prerokovania veci za prítomnosti disciplinárne obvineného a jeho práva vyjadriť sa k podkladom na rozhodovanie súdnej rady v posudzovanom prípade vylúčená.

14. Rovnako platí aj v tomto prípade odkaz ústavného súdu na jeho rozhodovaciu činnosť týkajúcu sa aplikovateľnosti čl. 46 ods. 1 ústavy v podmienkach rozhodovania súdnej rady o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti na kandidáta (III. ÚS 446/2021, ZNaU 32/2022), obdobne aj v rozhodovaní súdnej rady o odvolaní jej predsedu (III. ÚS 255/2024), keď ústavný súd pripustil aplikovateľnosť niektorých čiastkových komponentov základného práva na inú právnu ochranu na rozhodovanie súdnej rady (rozhodovanie bez zbytočných prietáhov, požiadavka verejnosti, prerokovania veci za prítomnosti uchádzača a možnosť vyjadriť sa k podkladom na rozhodovanie súdnej rady). Kým v prípade rozhodovania o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti kandidáta na vymenovanie za sudcu ide o zásah do právneho statusu konkrétnej fyzickej osoby, v prejednávanej veci (*a contrario*) nie je dôvod skúmať rešpektovanie uvedených komponentov základného práva na inú právnu ochranu tak, ako to sťažovateľ vyjadril v ústavnej sťažnosti.

15. Námietku o nedostatkoch záverov prijatých v stanovisku súdnej rady môže sťažovateľ uplatniť v samotnom priebehu disciplinárneho konania s tým, že sa s ňou v konečnom dôsledku vysporiada disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu.

16. Ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k postupu súdnej rady pri prijímaní napadnutého uznesenia je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, čo je dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, zatiaľ čo vo vzťahu k vecnému obsahu uznesenia je ústavná sťažnosť predčasná, pretože námietky sťažovateľa budú predmetom hodnotenia najvyšším správny súdom v disciplinárnom konaní, čo je dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde a § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu